

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXV. évfolyam 4. szám

2021. április

*„(Krisztus) a láthatatlan Isten képe, az elszülött
minden teremtmény előtt.”*

Kolossé 1:15

Egyházunk 2021. évi jeligéje:

„Akik az Úrban bíznak, erejük megújul!” Ézsaiás 40:31/a

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

- 2-án, **Nagypénteki istentisztelet** lesz a Zoom-on
4-én, **Húsvét vasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet: **A feltámadás evangéliuma (1 Kor 15,1-26)**
6-án **úrvacsorás imakör** a Zoom-on (Sztupkai Mihály igehirdetésével)
11-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Hogyan harcol Isten értünk? (Józsué 10,16-43)**
18-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Örökség Isten országában (Józsué 13. rész)**
24-én az egyház központban lesz az **Évi Konferencia**.
25-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Idősödő emberek győzelmei (Józsué 14. rész)**

Rendszeres programjaink:

- Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,
Szerdán 17 órától **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)
Csütörtökön 17 órától **Bibliaóra** a Zoom-on
Csütörtökön 19 órától **„Örláng”** ifjúsági összejövetel (követhető a Facebook oldalunkon)
Pénteken 7.30-tól **imakör** az imateremben
Pénteken 17 óra **bibliaórát** tartunk Hidason
Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett, az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy
<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon
Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.
Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet
Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van a **református templomban**.
Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Média hírek

18-án, vasárnap délelőtt **methodista Ifjúsági** műsor lesz a MTVI-en

Kitüntetés Sztupkai Mihály részére

A március 15-i nemzeti ünnepen Áder János köztársasági elnök hozott határozatot **Sztupkai Mihály** methodista lelkész számára kitüntetés adományozásáról Több évtizedes lelképásztori szolgálata, valamint a rádiós és televíziós vallási műsorok szerkesztésének elismeréseként Sztupkai Mihály, a Magyarországi Methodista Egyház nyugalmazott lelkésze, médiaszerkesztő a **MAGYAR ÉRDEMREND lovagkeresztjének polgári tagozata** kitüntetést kapta.

Szeretettel gratulálunk lelkészünknek ehhez a kitüntetéshez, és hálás szívvel köszönjük meg egyházunk média szolgálatának több évtizedes vezetését, koordinálását. Isten áldását kívánjuk életére és most is felvállalt szolgálataira.

Születésnaposoknak

*Száz vihar, ha támad
Menedék vár nálad,
Biztos oltalom.
Bár megrendül minden,
Mellettem állsz híven,
Drága Jézusom.
Légy velem, s nincs félelem,
Bűn, pokol hatalma ellen
Karod megvéd engem.*

J. Franck

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Információ 1+1%-kal kapcsolatban

Köszönetet szeretnénk mondani az elmúlt év elején az állam felé fizetett adójának felajánlható 1-1%-ért.

Tájékoztatóul, az elmúlt évben:

- az **egyházunk** részére 2443 fő ajánlotta fel a jövedelme 1%-át, mely

13.689.533,-Ft-ot jelentett.

- a **Márta-Mária idősek otthona** részére 101 fő felajánlásából

624.194,-Ft szja 1%-ot kapott az alapítvány.

Nagy szükségünk van a szolgálat végzéséhez ezekre a felajánlásokra!

Mindenkinek köszönjük! Idén is kérjük, segítse munkánkat a felajánlható 1-1%-kal, esetleg ismerősei figyelmét is felhívhatja erre, akik másoknak nem ajánlják fel!

Azok is nyilatkozhatnak erről, akiknek nincs adóköteles jövedelmük, mert az összeg szétosztásakor a felajánlók létszámát is figyelembe veszik.

Magyarországi Metodista Egyház technikai száma: 0073

Az egyházunk öregek otthonát támogató

Márta-Mária Alapítvány adószáma: 19231945-1-17

Győzelem

Alig múlt Uram, a gyönyörű vasárnap,
mikor lábad elé pálmaágot szórtak,
és ünnepelve hozsannát kiáltottak,
most már kegyetlenül halált kiáltanak.

Kiknek szemében szeretet csillogott,
már sötétben, vak gyűlölet lángja lobog,
s Te némán tűröd, hogyan tombol a gonosz,
ártatlanul kínozz, megalázz, ostoroz.

Tudtad, hogy hatalma csak ideig való,
megdöntötte azt, Te keresztáldozatod,
mert eljött Húsvét, dicső feltámadásod,
és a halál felett győzelmet aratott.

SCHVALM RÓZSA

Add nekünk a békesség lelkét!

Mennyei Atyánk,

Kérlek add meg az ellenség szeretetének lelkületét!

Tartsd meg bennem a tiszteletet minden ember iránt, türelmet az iránt is, akit nem kedvelek, azok iránt is, akik újra és újra ellenfeleimmé válnak!

Nem csak a „békesség kedvéért” szeretnék mindenre igent és áment mondani.

Nem csak egyszerűen toleráns szeretnék lenni, hanem minden embernek meg szeretném hagyni a szabadságát és felelőségét.

Minden ember szabad és felelős azért, amit tesz, azért, amit mond, a vétkeiért - így én is.

Kérlek ne engedd, hogy a kibékülésbe vetett reménységet feladjam!

Kérlek a te Lelkedért, világoosságért és erőért, hogy szerethessem ellenégeimet!

NEUKIRCHENER KALENDER FORDÍTOTTA
SCHAUERMANN M. HENRIK

A jelenlegi és a jövődő boldogság

Aki figyelmesen olvassa a boldogmondásokat, megérzi, hogy kettős feszültség alakítja őket, amiket el kell viselni. Az *egyik* feszültséget a jelenben adott ígéret és a jövőben való beteljesülés jelenti. Az a boldogság, amiről Jézus beszél nincs kézzel foghatóan a zsebünkben, mint ahogy a jackpot nyertesének a kifizetett pénz a bankszámlájára kerül. A boldogmondás ígéretei a jövőbe mutatnak, amely nem számolható el egyszerűen a mi időszámításra vonatkozó elképzelésünkkel. A mennyek országa nem a naptári dátum szerint jön el, Isten jövője a mi időszámításunkon túl helyezkedik el. Ez egy olyan jövő, amely egy kapcsolatból nő ki, Isten és azok közötti kapcsolatból, akik boldognak mondatnak. Ilyen módon az ígéretekkkel már most számolunk mindennapjainkban és életvitelünkben. Emberek tapasztalják meg, hogy Isten fiainak nevezhetők, és hogy Isten igazsága megújítja és betölti életüket. Jézussal való találkozásukban már most megtapasztalhatnak valamit abból, hogy mit jelent meglátni Istent, tőle vigasztalást kapni, általa életteret nyerni, Isten országának és uralmának részeseivé válni.

A *másik* feszültség azok helyzetét érinti, akiket boldognak mondanak. Mert egyrészt azoknak szól a boldogmondás, akik üres kézzel állnak meg Isten előtt, akik arra vágnak, hogy kitöltse életük hiányosságait, és kielégítse az elismerés és kiteljesedett élet iránti éhségüket. Ezért joggal mutattak rá ismételten, hogy ez a boldogmondás közel áll a páli megigazulástanhoz. Az, hogy a szegények boldognak mondatnak, belső összefüggésben áll azzal az örömhírrrel, hogy Isten éppen az istenteleneket igazítja meg (lásd Róma 4:5). Azokat, akiknek nincs mit felmutatni, és teljesen az ő ajándékozására és kegyelmére szorulnak rá, azokat fogadja el Isten.

De *másrészt*, a boldogmondás azoknak szól, akiknek élete szóban és tettben átlátszóvá és áttetszővé válik Isten munkálkodása számára, tehát kegyelmessége, békessége és igazságossága számára is. Ez kérdéseket ébreszt bennünk: Arról van szó, hogy elfogadjuk az ajándékot, vagy hogy gyakoroljuk az igazságosságot? Máté számára - akinek e szavak megfogalmazását köszönhetjük - ez nem jelent ellentmondást. Az az élet, amely sikeres, olyan élet, amely teljes mértékben Isten kegyelméből él, de egyúttal teljes tartalmában az az ajándék határozza meg azt. Számára az az igazi boldogság, hogy Isten tölti meg „üres kezeinket”, és ez által tesz alkalmassá, hogy tovább adjuk, és másokkal megosszuk azt, amit ajándékba kapunk Istentől. Miáltal így élnek, lesznek Jézus tanítványai a föld sója és a világ világossága. Tovább adják azt, amire nekik maguknak és másoknak szükségük van az élethez. Az evangélium vigasztalása és igénymegfogalmazása nem áll szemben egymással, mintha az egyik csak az isteniről és a másik csak az emberiről szólna. Úgy viszonyulnak egymáshoz, mint az Isten szeretetének belégzése és kilégzése. És Isten szeretetének lehetőségéből élni, az a valódi boldogság.

DR. WALTER KLAIBER: ÚTMUTATÓ A BOLDOGSÁGHOZ
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Hárman vagyunk!

Emmausba több út is vezet:
tört reményekkel kikövezett,

Ketten járjuk, vagy néha többen,
és újra, újra belénk döbben,

hogy meghalt! És el is temették!
A sírkövet lepecsételték!

...hogy feltámadt? és újra élne?...
Ki hallgat ma ilyen beszédre?

Beszélünk szomorúan, halkán,
a szívünk veszik a szavakban,
De mégis:

Irgalmas Isten! Hinni akarunk!
– és észrevétlen –
már hárman vagyunk!

LUKÁTSI VILMA

Házasság hete arcai

Pálúr János és Kornélia

– „Ezerszer is igen!” – így hangzik az idei hét mottója, amelyet önök választottak. Mit kívánnak üzeni vele?

Pálúr János: A legfontosabbnak azt tartom, hogy egymásnak esélyt adó társai lehessünk. Döntések határozzák meg az életünket, a sorsformáló nagy elhatározásoktól a mindennapok ezer apró döntéséig. Mi egymás mellett döntöttünk egyszer s mindenkorra, és naponta esélyt adunk a másoknak. A mindennapok feladatai, kisebb-nagyobb próbatételei könnyen felülírhatják ezt, ezért figyelni kell rá, hogy megmaradjon az a légkör, amelyben a magunk ügyeiben és a közös ügyeinkben jól dönthetünk.

Pálúr Kornélia: Aki egyszer igent mond egy olyan gyönyörű napon, amilyen az esküvője, illetve már az előtte lévő időszakban, amikor már igent mondott a társára, akkor mindenre igent mond, ami ezután következik. A boldogító igen ünneplő közösség előtt zajlik, mindannyiunknak vágya ez, de megvannak a mindennapok, a szürke hétköznapok igenei is. Sérülékeny a békességünk, az, hogyan tekintünk egymásra, mi fér még

bele abba, ahogyan egymással beszélünk. Az igenünk nagyon sok egyebet is jelent: például hogy megbocsátok naponta, hogy békeességben szeretnék élni. Mindennap igent mondani talán sokkal nehezebb, mint egyszer kimondani. Az ezret azért választottuk, mert azt jelenti, hogy „nagyon sokszor”. Ha beszoroztuk volna a mindennapjainkat, a mindennapos igenjeinket, akkor valahol tízezernél járnánk, mert áprilisban harmincéves házások leszünk.

– *Hogyan kezdődött három évtizede a közös történetük?*

P. K.: Mindketten keresztyén családban nőttünk fel, nyaranta rendszerint ilyen táborokba jártunk. Tahiban láttuk meg egymást, nyár végén, abban a táborban, amely a mai Magyar Evangéliumi Keresztény Diákszövetség elődjének tekinthető. Nem mondom, hogy első látásra szerelem volt, de az biztos, hogy már ott megvolt köztünk egy láthatatlan kapocs.

– *János hogyan emlékszik vissza milderre?*

P. J.: Nálam szerelem volt első látásra, de az ember ilyenkor még kicsit óvatos, így nehezen mondtam ki magamban ezt. Akkoriban két nagyon fontos dolog került a helyére bennem. Az egyik a pályaválasztásom, ami nagyon viharos volt. Akkor már egy éve a Zeneakadémiára jártam, pedig előtte a Műegyetemre készültem. Akadémistaként megélhettem az első sikeremet is egy elzászi orgonakurzuson. Nagyon hálás voltam Istennek, hogy életemnek ez a része révbe került, de még előttem állt a párválasztás. Egyetemistaként a keresztyén kortársaimnak a társaságát kerestem. Jó ötlet volt elmenni ebbe a bizonyos táborba, mert nagyot fordult ott az életem. Bár az első napok még nem a szerelem jegyében teltek, fél év múlva a kettőnk dolga is révbe ért.

– *Könnyen döntöttek a házasság mellett?*

P. J.: Volt egy nagy vízválasztó az életünkben: éppen amikor letisztázódott a kettőnk ügye, Kornélia Amerikába utazott egy évre. Ez drámai váltás volt. Két hónapot töltöttünk együtt, majd egy nagy visszaszámlálás, aztán nagy búcsúzás volt az életünk. Végig kellett gondolnunk, milyen elválnunk attól, akit nagyon szeretünk, és milyen kockázatokat rejt az elválás. Akkor még nem létezett a mai online világ, így mi egy éven keresztül postai levelekből ismertük meg igazán egymást. Amikor pedig Kornélia hazajött Amerikából, én jegygyűrűvel vártam őt.

– *Az ember életében meghatározó a családi háttér, a szülői indíttatás. Milyen volt ez az önök esetében?*

P. K.: Mindketten azon szerencsések közé tartozunk, akik nagyon jó házasságot és szép családi életet láttak maguk előtt példaként. Már a megismerkedésünkkor tudtuk, hogy egy kapcsolatból, ha elmélyül, egyszer házasság lesz. Ez természetes volt számunkra, ezt láttuk a szüleinktől is. A szüleim nagyon szép, harmonikus házasságban élnek a maguk hétköznapi konfliktusaival együtt – mindig azt a példát mutatták, hogy meg lehet oldani a problémákat. Nagyon szerették a gyerekeiket, családközpontúak voltak, a munkájukból siettek haza a családhoz, biztonságos életteret teremtettek nekünk azzal, hogy minden időben ott voltak, ahol kellett lenniük, ahol a társuknak, a gyerekeiknek szükségük volt rájuk. Jó példák voltak előttünk, mi is arra vágytunk, hogy ilyen családunk lehessen.

P. J.: Nekem nem élnek már a szüleim, de elmondhatom, hogy nagyon meghatározó az életemben az, amit maguk után hagytak. Nem erőből és intelligenciából válik egy házaspár a gyermekei számára hitelessé, hanem Isten teszi hitelessé a bizonyágtételüket és az életüket. Tudom, milyen erővel tudnak még ma is hatni a szüleim, a hitük még ma is erőt ad.

– Volt-e olyan dolog, amelyet már az elején szükségesnek tartottak tisztázni a kapcsolatukat illetően?

P. K.: Nagyon fiatalok voltunk, nem voltak nagy elképzeléseink arról, mit és hogyan szeretnénk. Egy megoldandó kérdéssel indultunk: különböző felekezetekhez tartoztunk, János református, én baptista, így azt, hogy melyik gyülekezetbe járjunk, illetve tagozódjunk be, már az elején tisztáznunk kellett. Leültünk, és megbeszéltük, hogyan legyen tovább, mit gondolunk a másik gyülekezetéről, egyházáról. Végül arra jutottunk, hogy az lenne jó, ha egy közösséghez kapcsolódnánk, nem járnánk kétfelé. Ebben meg tudtunk egyezni. Megbeszéltük azt is, hogy örülnénk annak, ha lennének gyerekeink. A házasságkötésünk táján végeztem el az egyetemet, és fontos kérdés volt a hogyan tovább. Azt gondoltuk, hogy nagyobb örömet jelentene az elkövetkezendőkben, ha hamarabb vállalnánk a gyerekeket, mint hogy én elinduljak a pályán, és csak később legyenek gyerekeink.

P. J.: Az már az első pillanatban látszott, hogy a szakmám, hivatásom szorosan össze fog kapcsolódni a családi élettel. Ennek minden részletét nem láttuk előre. Jellemző, hogy az esküvőnk előtti délutánon még a Gárdonyi-versenyen játszottam a Zeneakadémián, gyakorlatilag az orgonapadról mentem az oltár elé. Mindemellett bennem megvolt az a vágy, hogy a gyerekeim semmiből ne maradjanak ki. A családom minden tagja

a mai napig részt vesz a szakmai életemben: nemcsak elviselik a zongorán való gyakorlást, a felvételek hallgatását, hanem élvezik a jó gyümölcsöket is, az utazásokat, élményeket.

– *De nem csak János művészi karrierje igényelte az egyeztetést: Kornélia igazgatóhelyettesi munkája is sok elfoglaltsággal jár. Hogyan sikerül ezt a mai napig összehangba hozni?*

P. J.: Nagy váltás volt életünkben, hogy Kornélia megkapta ezt a feladatot. Igen fontosakká váltak az esti beszélgetések és egyeztetések, de az üzenetküldés, a telefon is, amivel egy-egy impulzust tudunk adni egymásnak. De a legfontosabb, hogy egymás hátterei vagyunk.

P. K.: Úgy gondolom, semmiről sem maradtam le azáltal, hogy nem kezdtem el rögtön huszoneves koromban a pályámat, hanem a családalapítás volt az első. A munka később megtalált, úgy is, hogy negyven felett voltam pályakezdő. Fontos volt számomra, hogy édesanyaként ott legyek a gyerekeim mellett; ez így is történt. Az életem Isten segítségével számos dologban ki tudott teljesedni. Mindig azt csináltam, aminek az ideje volt.

– *Egy házasságnak óhatatlanul vannak hullámvölgyei is. A válságos helyzeteket hogyan rendezik egymás között?*

P. K.: Lehetnek konfliktusok naponta is, és nagyobb időszakokra is kiterjedhet a válság. Volt részünk mindkettőben. Emberként, mint mindenkinek, nekünk is vannak bűneink, hibáink, tehát bocsánatra, megbocsátásra van szükségünk. Csak úgy megy a dolog, ha látjuk, tudatában vagyunk annak, hogy a másik is éppen ilyen, ezért tőle meg tudjuk kapni a bocsánatot, az elnézést, a szeretetet. Mi egy felettes hatalomnak, egy Úrnak vagyunk a gyermekei, aki szintén megteszi ezt velünk: elfogad bennünket, és megbocsát nekünk. Ha konfliktusunk van, akkor arra szoktam gondolni, hogy meg kell tudni a másiknak bocsátani, nem ítélezhetünk.

P. J.: Több dolog veszélyezteti a családi békét, szülhet konfliktusokat. Az egyik a napi ügyintézés, ami által kilépünk abból a gondolkodásból, hogy mi egymás szerelmesei vagyunk, egymást támogatjuk, egymásban gyönyörködünk. Sokszor minden más fölé nőhetnek az ügyek, és ez veszélyes állapot, mert megszűnünk házaspárként működni. A másik veszély, hogy kinek az elképzelése valósuljon meg: az én ötletem vagy a te ötleted. Figyelnünk kell arra, hogy ez ne váljon harccá, mert napi szinten veszélyezteti a békességet és a jó légkört a családban. Tudjuk, van egy olyan erő, ami módszeresen tönkre akarja tenni azt, ami isteni. A házas-

ság isteni szerzemény, így ez az erő folyamatosan a sarkunkban van. Ha nem vagyunk észnél, és nem tesszük helyre a dolgokat hitben, szívbéli ügyekként, akkor a materiális dolgok fölénk emelkedhetnek.

– Mennyiben tudták, illetve akarták-e befolyásolni szülőként a gyermekek pályaválasztását?

P. K.: Elég nagy közöttük a korkülönbség, a legnagyobb tizenhat éves volt, amikor a legkisebb született. Volt olyan időszak, amikor négyen négy különböző intézménybe jártak, óvodától az általános iskolán és a gimnáziumon át az egyetemig. Mindig megadtuk a lehetőséget számukra, hogy amíg kedvük volt hozzá, foglalkozzanak a zenével, így elég muzikális a családunk. Volt lehetőségük azonban másfelé is elmozdulni. Így is alakult a pályaválasztásuk: pedagógus, pszichológus, jogász lett belőlük, egyikük pedig még iskolás.

P. J.: Engem édesapám nagyon féltett a művészpályától, inkább az építészpálya felé terelt. Ebből volt konfliktus, így mi a családunkban óvatossabban álltunk hozzá a kérdéshez, támogató háttérként segítve, de nem kézi vezérléssel irányítva a gyerekeket.

– Mennyiben változtatta meg a család életét, hogy a két nagyobbik gyermek már elhagyta a szülői házat?

P. K.: A legnagyobb nemrég házasodott meg, és a másodiknak az eljegyzése is nemrégiben volt. Ha minden jól megy, idén lehet még egy esküvő a családban. Más lett az életünk azóta, hogy ők viszonylag önállóak, de azért kicsi gyerekünk is elég sokáig lesz még, így a nyugalmas, kettesben töltött idő távol van még. Tény, hogy egyszerűsödött az életünk azzal, hogy kevesebben lettünk, így a munkának nagyobb szerepe lehet az életemben, de a kettesben töltött idő mindig elsőbbséget élvezett, a jövőben is ezt szeretnénk.

P. J.: Elméletben készülünk a nagyszülőiségre is, az is egy új korszak lesz.

A CIKK AZ EVANGÉLIKUS ÉLET MAGAZIN 86/5–6.
SZÁMÁBAN JELENT MEG 2021. FEBRUÁR 7-ÉN.

Világimnap 2021. - Vanuatu

Minden évben március első péntekén tartják a keresztyének szerte a világot a Világimnapot.

Több évtizede van már annak, amikor Magyarország is bekapcsolódott ebbe a programba. Wladár Antóniának, Anci néninek köszönhető

ez, aki az imanapi anyag fordításával, aktívan szervezte az ökumenikus körre formálódó, akkor még Női Világimanapot.

Ma az Ökumenikus Tanács Női Bizottsága foglalkozik az imanapi program fordításával, szerkesztésével, és egy előkészítő nap keretében a téma feldolgozásához is segítséget nyújt.

Idén a koronavírus járvány sokféle program megvalósulását lehetlenné tette, de ahogy a gyülekezeti egyéb alkalmak is online, internetes rendszerben megvalósulhatnak, így március 5-én mi is bekapcsolódhattunk Zoo-on a közös Világimanapi imádkozásba a pécsi gyülekezet testvérei, saját otthonaikban.

Az imanapi liturgiát a Vanuatu Imanapi Bizottság állította össze. Vanuatu kis ország a Csendes-óceán déli részén. Gyakorikak a természeti katasztrófák, ciklonok, hurrikánok, kitörő vulkánok. A népesség gyors növekedése miatt az alultápláltság kérdése vidéken és a városban is aggodalomra ad okot. A biokertészet hagyománya erős, az élelmiszeripar egyre inkább terjeszkedik. A lakosság 75 %-a vidéken él. A fiatalok minimális iskolázottsággal érkeznek a városba, ezért nagy a munkanélküliség.

Ennek ellenére a vanuatuiaiak boldognak mondják magukat, címerükben pedig az olvasható: Istennel együtt létezünk („Long God yumistanap”). Hálások a termékeny földekért, a friss levegőért, tiszta környezetért, napsütésért, kék tengerekért. A madarak dala, a vízesések zubogása egybeolvad a gyerekek énekével, nevetésükkel, az idősek imáival, a fiatalok énekével. Mindezek Isten hatalmát hirdetik számukra.

Az istentisztelet alapigéjéül Máté 7. 24-27. verseit jelölték meg a vanuatuai asszonyok. Témája: *„Biztos alapra építsünk!”* Az ige szerint a bölcs építő biztonságban volt, míg a bolond elveszítette a házát. A bölcs Jézus szavai szerint élt, a bolond azonban nem. Jézus két igével mutat rá a példázat tanulságára: hall és cselekszik.

Építsük otthonainkat, nemzetünket és az egész világot Jézus szavaira: *„Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is.”* (Máté, 7,12.)

A video megtekintése után bekapcsolódtunk a Vanuatuval és az egész világgal közös imádságba. Imádkoztunk hazánkért, népünkért, gyülekezeteinkért, a járványveszély megszűnéséért is.

Még a videó megtekintése előtt a böjti napunkhoz kapcsolódva imádkoztunk Balogh Tamásért, kérve Isten gyógyító kegyelmét, és lelki meg erősödést, erőt, Tamás és családja számára.

SZTUPKAINÉ PÁL ZSUZSANNA

A bolond homokra épített...

Gyermek ének - részlet

A bolond homokra épített, És a ház erősen állt. De jött az eső és fújta a szél, És a háza összedőlt.	Az okos sziklára épített És a ház erősen állt. De jött az eső és fújta a szél, És a ház erősen állt.
Te is építsd életed Krisztusra, És a ház erősen áll. És jöhet az eső és fújhat a szél, És a ház örökké áll.	

Kutyus és Isten szeretete

*„Szeretem az Urat,
mert meghallgatja esedezéseim szavát.
Mert az ő fülét felém fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben.”
Zsoltárok 116:1-2*

A történetem két szálon fut össze. Úgy nőttem fel, hogy mindig gondoztunk állatokat, így amikor sok évnyi kollégista lét után albérletbe költöztem, felmerült bennem, hogy szeretnék befogadni egy kutyát. Az életritmusom miatt tudom, hogy még nem aktuális a vágyam, de a szívemben ő már velem él, elterveztem a nevét, a közös sétáinkat, a kirándulásokat és mindenfélét.

A bizonyosságom második fele ott kezdődött, hogy elolvastam egy viccet, ami 1. Tim 2:9-15-re utalt a Bibliában. Ez a szakasz arról tanít, hogy egy nőnek hogy kell élnie, és mik azok a viselkedési formák, amiket pedig el kell kerülnie. Ez a rész nagyon elgondolkoztató, és elolvastva más igéket is nagyon dühös lettem. Nem az háborított fel, hogy milyen szerepe van a nőnek, és az alázat szükségessége sem bántott. Ezeket teljesen el tudom fogadni, és úgy érzem, hogy szeretném is élni ezeket az iránymutatásokat. Azonban összeolvasva több részt a Bibliából megkérdőjeleztem Isten szeretetének a mértékét. Videochaten beszélgettünk az igéről már 1,5 órája, és épp szenvedélyesen és némileg sértetten próbáltam a még nem is létező kutyámmal érvelni az elgondolásom mellett, amikor megértettem azt az igét, amit János evangéliumának 17 fejezetében, a 24. versben olvastam: *“Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyben részesítettél, mivel már a*

világ teremtése előtt szerettél.” Eddig soha nem értettem ezt az ígét, amiből dicsőítő énekek is születtek, hiszen hogyan szerethetett úgy Isten, hogy még nem is éltem, sőt, az ige szerint már akkor, amikor még a világot sem alkotta meg. És akkor ott, ahogy a valószínűleg még meg sem született kutyámra gondoltam, rájöttem, hogy bár még nem is ismerem, és a kutya személyisége is lutri, mégis szeretem őt.

A plusz töltete Isten kegyelmének az időzítés volt. Egy olyan helyzetben adta ezt a megértést a szeretetről, amikor éppen az ő szeretetét, annak is a mértékét kérdőjeleztem meg. Elbizonytalanodtam a Bibliában és Isten személyében, abban, amit róla hallottam, és belőle megismertem. Egy olyan ige vált világossá, ami mindig is talány volt számomra, Isten szeretetének megéléséhez viszont elengedhetetlen volt a megértése. Rájöttem, hogy még rengeteg ige van, amit bár ismerek, vagy talán még idézni is tudom, de Isten még nem írta őket a szívembe, és én nagyon várom, hogy egyre többször adja meg ezt a kegyelmet.

IGNÁCZ HENRIETTA

Az örökség

*Ne aggódjatok tehát a holnapért,
mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga
baja.” Máté 6:34*

Ő volt a sikeres. A Nagyember. Tulajdonképpen mindent elért, amit el lehetett. Ám annak megtartásáért cserébe az egészségét adta. - Bal zsebében hordta a gyomorpanaszaira, jobban pedig szíve erősítésére felírt gyógyszereket, mellényzsebében az idegcsillapítókat. András, a sofőrje onnan tudta, mi a baja, hogy melyik zsebéből nyelt le valamit, s aszerint viselkedett. Ezért külön szerette a Nagyember. Mindenkinél jobban megbecsülte. Már csak azért is, mert András óvatosan és biztosan vezetett, nem beszélt feleslegesen, s maga volt az egyenruhás udvariasság.

Olykor azonban irigyelte Andrást. Legutóbb is az egyik főhivatal udvarán úgy találta, hogy a lábát kifelé lógatva ült a nagy kocsni első ülésén, és még meleg, fehér kenyérrel abált szalonnát falatozott, harsányan harabdálva hozzá a zöldpaprikát. Összefutott szájában a nyál. Egy „katonáért” odaadta volna aznapi pürés, kétszersületes, ananászkompótos menüjét.

Amikor András észrevette főnökét, bekattintotta a bicskáját, varázslatos gyorsasággal mindent eltüntetett, s máris katonásan állt a kocsi kinyitott ajtaja előtt. - Úgy fest korán deresedő fejével, nyúlánk alakjával, derekához szorított egyensapkájával, mint az egykori némafilmeken egy leszerelt katonatiszt - villant át a Nagyemberen.

- András, vigyen valahová! Úgy felbosszantottak odabent - fejével a főépület felé intett -, hogy nem akarok így hazamenni.

- Hová vigyem, főnök? - kérdezte halk udvariassággal András; így szólította a Nagyembert, aki valahogy szerette ezt az András adta becenevet.

- Mindegy, csak el innen! Valahová a zöldbe, a csöndbe.

András indított, és a nagy kocsi meghitt surrogással hagyta maga mögött Adyligetet, Máriaremetét, s már bent jártak a Pilisben. Öreg házak és platánok között kanyarodtak be egy mellékúton az egyik apróházas településre, annak egyik dombra kapaszkodó, lombos, földutas utcájába. Egy közeli kertes ház előtt András megállt. Kiugrott a kocsiból, kinyitotta a hátsó ajtót, s kilépő gazdájának bocsánatkérő mosollyal mondta:

- Ne vegye rossz néven, főnök, jobb nem jutott az eszembe. Itt lakom; már tíz éve özvegyen, csak a lányom látogat meg, ha ideje engedi. Orvos Dél-Pesten. Itt a nagy diófa alatt van egy nyugágy, üljön bele, és lazítson egy kicsit. Mindjárt hozok valamit.

A Nagyember egy pillanatig bosszankodott, aztán némi zavarral arra gondolt, hogy annyi év után véletlenül tudja meg, hol lakik a sofőrje, s hogy orvos lánya van. Betéblábolt a gyümölcsfákkal, szőlővel, virágokkal beültetett, ápolt kertbe, s ha már itt volt, valóban végigfeküdt a kényelmes nyugágyon. András metszett pohárban tányéron, szalvétával hozta a tejet. Ő megitta, s már aludt is, mintha mély kútba zuhant volna.

Madárcsivitelésre, távoli ugatásra ébredt. Méhek döngése és bodzaillat lengte körül. Percekig nem nyitotta ki a szemét, hogy még jobban felszívdjék benne a zümmögő csönd. Majd jólesően kinyújtózkodva felállt, s mert nem látta Andrást, a virágokkal teli, üvegezett verandán keresztül belépett a nyitott ajtajú házba. Meglepetten állt meg. Tágas, antik bútorokkal berendezett szobában találta magát. A falakon értékes festmények, metszetek. Néhány selyemperzsa imaszőnyeg. Az egyik fal mellett több nyelvű könyvtársarok. A zongorán ezüst keretben fénykép. Kezébe vette. Oszlopos kúria előtt egy régi típusú Mercedes-Benz autó állt, kormányánál elegáns úr; mellette fátyollal leköttött nagykalapos hölgy. A férfi szakasztott András. Meghökken. Lépéseket hallott maga mögött. András

volt. Kezében ezüst tárcán piskóta, keksz és kompót. Kérdőn nézett a sofőrjére.

- A szüleim - mosolygott a kép felé András.

A Nagyember sokig hallgatott; óvatosan visszatette a képet a zongorára, és a kúriára mutatott:

- Minden elveszett?

- A termelő szövetkezett vette át, és néhány iroda a községből. Pár évig még a kertészházban lakhattunk. Akkor kitelepítettek bennünket. Kisgyerek voltam még. Ezek előtt az oszlopok előtt ült az édesanyám egy lánán, a teherautóra várva, és sírt. Én az ölében. Apám átkarolta rázkódó vállát, és azt mondta azon a hajnalon:

- Most sírjon, kedves, mert ezután nem hallhat bennünket senki panaszkodni. Istennek pedig, aki eddig gondunkat viselte, ezután is gondja lesz ránk. Amire igazán szükségünk lesz, biztosan előkerül ezután is. Elég minden napnak a maga baja. Vagy elég, kedves, vagy elégünk. Ezt pedig Andris miatt sem tehetjük meg.

- Apámnak ez a hajnali pár szava az én örökségem. Ez megmarad halálomig. Ez a kisház és kert csak ráadás. Rájöttem, hogy itt is ugyanúgy dalolnak a madarak, mint abban a nagy parkban.

- Megtenné, András, hogy most hazavisz? - szólalt meg nagy sokára a Nagyember.

- Természetesen. De örülök, hogy még aludt is egy sort!

Amikor András a hatalmas rózsadombi villa előtt kinyitotta főnökének a kocsiját, az megszorította, és sokáig nem engedte el a kezét. Úgy mondta:

- Mindent nagyon köszönök.

- Egy pohár tejet?

Nem, András: azt, hogy megosztotta velem az örökségét.

GYÖKÖSSY ENDRE „MAI PÉLDÁZATOK”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Isten parancsa a szabadon választott természetes életben

Isten parancsával szemben az ember nem a folyton válaszút előtt álló Herkules, nem az örökké helyes döntésért küzdő, s a kötelességek konfliktusában felőrlődő, újra és újra kudarcot valló és újakezdő ember, és Isten

parancsa nem csak az élet nagy, megindító, legtudatosabban megélt változásos pillanataiban jelenik meg. Sokkal inkább, Isten parancsával szembeülvé válik csak lehetővé, hogy az ember úton legyen (ne csak folyton válaszut előtt), s hogy a helyes döntést valóban maga mögött (s ne mindig maga előtt) tudhassa, hogy igazán, belső konfliktus nélkül tudja tenni az egyik dolgot, s a másikat (amely elméletileg-erkölcsileg talán épp oly nyomatékos) félretehesse. Ez teszi lehetővé, hogy a kezdeti lépéseket már maga mögött tudhassa, s hogy útján Isten parancsa mint egy jó angyal vezesse, kísérje és óvja őt, s hogy maga Isten parancsa most már egészen hétköznapi, látszólag kicsiny, jelentéktelen szavak, mondatok, intések, segítségké formájában mutathassa életének az egységes irányt, a személyes vezetést. *Isten parancsának célja nem a megszegés elkerülése, nem az etikai konfliktusok és döntések gyötrődése, hanem az egyházban, a házasságban és a családban, a munkában és az államban megélt természetes élet szabad igenlése.*

DIETRICH BONHOEFFER
„JÖJJ VELEM!” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Kezembe kerültél!

Amikor megismerkedtünk, már idős volt, de még mindig nagyon szép. Ő volt az, aki - bármiről lett légyen szó - egy művészi csavarral mindig fordított a témán. S mindig ugyanoda lyukadt ki: keserves és gyűlölködő panaszba férje ellen. Ez volt a vesszőparipája.

Pedig valamikor réges-régen, amikor még fiatal volt és még szebb, mindenki őt irigyelte, amiért ilyen jó partit csinált. Alig tizennyolc évesen ment hozzá a városka gyógyszerészéhez. Férje oldalán úgy folytatódott az élete, ahogy otthon megszokta, mint egy szem lány. Agyonkényeztetve, kiszolgálva. Hiszen volt lány kinti és benti munkára egyaránt. Így volt ez rendjén. Neki egy dolga volt: hogy irányítsa őket. Meg hogy kímélje magát. Talán öt évig tartott ez így.

Aztán nagyot fordult az idő kereke, és mint a kámfor, elillant először a patika. Annyi történt, hogy őket kitették onnan. Bent maradt mindenük, csak már nem az övék volt. Hiába bizonygatta a férje, hogy a tégelyeket is, a mérlegeket is, a pultokat is még a nagyapja vette. Bizonyíthatta - de minek? Új tábla került ki, kívülről csak ennyi változott.

Annál nagyobbbat változott az ő életük. Egyik napról a másikra tűnt el a kinti és benti lány, lassan eltűntek az ezüstök, a kristályvázák is. Hiszen

valamiből élni kellett! De nem is ez fáj neki a legjobban. Hanem az, hogy az ő nagylelkű és mindig vidám férje, aki őt mindentől kímélte, hirtelen olyan lett, mint a pokróc. Kemény, goromba, gyűlölettel teli. Persze, tudta, hogy miért, hiszen megfosztották mindenétől. A becsületétől is. De ezt miért rajta bosszulta meg, aki semmiről nem tehetett?

Úgy szakadt rá a három gyermekük és a megélhetés gondja, mint az ár. Azt sem tudta, hol kezdje. De a férje fáj a legjobban neki, aki bele-süllyedt a bánatába, őt meg dolgoztatta. Ugyanúgy várt el mindent, mint régebben, a békeidőben, mondván:

- Kiforgattak mindenből, de nem én tehetek róla.

Hogy ő sem tehetett? Ez ugyan nem érdekelte a férjét! A lehetetlent is elvárta a nyomorúságos körülmények között. Hirtelen ő vált a kinti és benti lánnyá, favágóvá, bevásárlóvá és mindenessé.

Így ment ez harminc éven át. Az életükön át. Kiszolgáltatva és meggyőződése szerint kizsákmányolva. Sziszegett, lihegett, de nem tudott menekülni. Egyetlen fegyvere a panasz maradt. Úgy forralta a bosszút, mint egy méregkeverő.

- Csak egyszer adhassam vissza a férjemnek, amit velem tett! Csak egyszer legyen olyan helyzetben, hogy a markomba kerül! Kamatostul adom vissza neki a keménységet, azt, ahogy velem, ártatlannal, bánt. - Mindig erre készült.

Aztán nagy beteg lett a férje, halálos beteg. Félelmetes volt arra gondolni: az asszony talán most kezdi el beváltani bosszúját! Úgy is indult. El is mondta:

- No, most a kezem közé került, már nem parancsolgathat!

Úgy mondta mindezt, mintha egy legyet kapott volna el.

Megkezdődött a visszaszámlálás. Egyszer csak azt mondta a lelkésznek:

- Amit a múltkoriban felolvasott, azt én még soha nem vettem észre a Bibliából. Hogy Isten hosszan tűr, és nem áll bosszút, nem vétkeink szerint bánik velünk, és nem bűneink szerint fizet nekünk. (103. Zsoltár 9-10 vers) Isten nagyon a kezébe vett engem! Egyáltalán, hogy jönnék én ahhoz, hogy bármit is felrójak a férjemnek? Ugye? Még van néhány hónapja az orvos szerint. Nem sok. De talán elég arra, hogy úgy szeressem őt, mint régen.

Röviddel utána csendben meghalt a férje. Az ő keze között. Mert éjjel-nappal mellette volt, és erősítette. A temetésen pedig kihallott a hangja,

amikor énekeltük Jézusról: „*Elöttem oly csodálatos, hogy értem szállt a földre le, Miattam annyit szenvedett, bűnömért annyit véreze.*”

Hány ennyi történt velem, az Isten kezében!

„*A szeretet... nem rója fel a rosszat... Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.*” (I. Korintus 13:5,7)

Szerető mennyei Édesatyám! Köszönöm neked, hogy Te nem bűneim szerint fizetsz, és nem azt adod vissza, amit érdelek. Köszönöm, hogy kegyelmes és irgalmas vagy hozzám. Taníts meg arra, hogy kegyelmes és irgalmas tudjak lenni azokhoz, akik rám szorulnak, s ne aszerint fizessek nekik, amit ők tettek velem. Ámen.

RISKÓNÉ FAZEKAS MÁRTA:
„TÜKÖR ÁLTAL - SZÍN RŐL SZÍN RE” CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

*_*_*_*_*_*

*Letesszük kezébe azokat a feladatokat,
amelyeket még nem teljesítettünk,
a megoldatlan problémáinkat,
és a beteljesületlen reményeinket.
Tudjuk, hogy sikerülni fog,
amit te megáldasz.*

INDIÁBÓL - ÚTMUTATÓ 2018.

SEPTEMBER 18

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírelevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hangyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

VILÁGIMANAP - 2021

Vanuatu

“BIZTOS
ALAPRA
ÉPÍTSÜNK!”

MÁTÉ 7:24-27

